

кож сприяння процедурам злиття і поглинання банків, що загалом може сприяти приведенню капітальної бази банківських установ нашої країни відповідно до нагальних потреб розвитку реального сектора економіки.

О. М. Диба

Київський національний економічний університет

ЦІЛІ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ У ТРАНСФОРМАЦІЙНІЙ ЕКОНОМІЦІ

У цілому інвестиційна політика є інструментом реалізації економічної структурної політики держави щодо вирішення поставлених у них оперативних і стратегічних цілей, містить перелік задач, необхідних для досягнення цих цілей, визначає механізми реалізації, орієнтується на наявні грошово-кредитні і натурально-речовинні ресурси. В умовах обмежених ресурсів, насамперед фінансових, інвестиційна політика повинна носити строго цілеспрямований характер. Це пов'язано з тим, що цілі, по-перше, є суб'єктивним відображенням об'єктивної сутності інвестиційної політики, її функцій у забезпеченні та активізації інвестиційної діяльності; по-друге, породжують мотиви і стимули для їхнього досягнення; по-третє, є основою для побудови критеріїв оцінки результатів інвестиційної діяльності, виявлення проблем і прийняття рішень. Цілі інвестиційної політики можуть бути різними і залежати від рівня, для якого вони розробляються.

Так, для макрорівня цілі інвестиційної політики можна подати у такому вигляді: економічне зростання країни; досягнення зовнішньої і внутрішньої стабільності; підвищення соціальної захищеності населення; прагнення до максимізації суспільного добробуту; забезпечення приросту вкладення капіталу в економіку (реальний сектор); зміна пропорцій у формах реального і фінансового інвестування; забезпечення зростання рівня прибутковості інвестицій і сумарного доходу від інвестиційної діяльності; зміна технологічної і відтворювальної структури капітальних вкладень; зростання економічної ефективності; створення системи інвестиційної безпеки; зростання числа нових робочих місць.

У ринкових умовах інвестиційна діяльність на мікрорівні є підприємницькою діяльністю і здійснюється суб'єктами, що

господарюють, на інвестиційному ринку з метою одержання прибутку (доходу). Товарами на інвестиційному ринку є об'єкти інвестиційної діяльності. Тому цілі інвестиційної політики на мікрорівні визначаються як: максимізація прибутку; максимізація добробуту акціонерів; максимізація вартості акції; максимізація обсягів виробництва з урахуванням попиту, мінімізація витрат, пов'язаних зі здійсненням інвестиційного проекту і його корисним використанням; максимізація річного обсягу виробництва на одиницю інвестиційних витрат; підвищення частки ринку; максимізація кінцевого стану інвестора; побудова політики і практичної діяльності таким чином, щоб збільшувалося суспільне надбання (тобто прагнення вирішувати соціальні проблеми суспільства паралельно зі своєю основною діяльністю); забезпечення умов рівноваги індивідуальних ринків і т. ін.

Реалізація поставлених цілей при розробці інвестиційної політики будь-якого рівня відбувається у визначеній послідовності і протікає як об'єктивний процес, підпорядкований певним закономірностям соціально-економічного розвитку країни і таким, що має певну концептуальну модель — механізм побудови і реалізації інвестиційної політики. Він є теоретичним обґрунтуванням послідовності подій, що відбуваються, по формуванню і реалізації інвестиційної політики. Його основними елементами виступають: аналіз соціально-економічної ситуації; цілі, задачі, пріоритети інвестиційної політики; визначення сил, засобів і шляхів формування інвестиційної політики; господарський механізм, тобто сукупність тих важелів, заходів, за допомогою яких можливе досягнення поставлених цілей і рішення задач; діагностика інвестиційної безпеки.

К. С. Дитинчук

Київський національний економічний університет

ОСНОВНІ ІНСТРУМЕНТИ УПРАВЛІННЯ БАНКОМ РИЗИКАМИ ПОРТФЕЛЮ ЦІННИХ ПАПЕРІВ

Всі відомі у світовій практиці фінансового інвестування банком способи боротьби з ризиками можна віднести як до внутрішніх способів (диверсифікація; хеджування; лімітування; спеціальні механізми торгівлі і укладання угод, що знижують